

[Ragnhild Andersen.]

grund for mit partis forslag. Det er muligt, at det radikale parti ikke mener, man kan afvikle hele forskellen mellem rentesatserne i de tre kommunegrupper på een gang. Det kan diskuteres, og mit parti er også villigt til at forhandle på dette område.

Men det kan ikke diskuteres, forekommer det mig, hvorvidt man skal tage fat på dette område, hvor man konkret har givet vælgerbefolkningen udover landet løfter forud for valget den 22. september. Mit parti mener, at valgløfterne og valgprogrammerne forpligter til i hvert fald et ærligt forsøg på at gøre det, man har lovet at gøre. Jeg må sige, jeg er meget forbavset over, at det forslag, der er kommet fra ministerens hånd, ikke rækker længere, end det gør. Det var så heldigt, at jeg selv forud for valget deltog i et af de kantede møder, et møde, der var arrangeret af aldersrenteforeningen ude i Gladsaxe, og her stod jeg overfor repræsentanter for alle politiske partier, som omtalte deres partiers politik i almindelighed og naturligvis deres politik overfor aldersrentemodtagerne i særdeleshed. Fra det socialdemokratiske parti var kommet, ikke den højtærede udenrigsminister hr. H. C. Hansen, som man havde ventet, men det ærede medlem fru Edel Saunte, som tolkede socialdemokratiets synspunkter. Det ærede medlem talte smukt for de gamle og sluttede med at stille tre spørgsmål. Det første spørgsmål lød således: Vil de politiske partier love at stemme for at give rentemodtagerne 200 kr. mere til de enlige og 300 kr. mere til ægteparrene efter valget? Det andet spørgsmål: Vil de politiske partier love at stemme for, at renten og tillæggene i kommunegrupperne II og III hæves op til takst I? Og det tredje spørgsmål var: Vil de politiske partier stemme for, at der gennemføres en enkepension på størrelse med aldersrenten? Jeg skal ikke fortælle det høje ting, hvor glad jeg blev for at høre disse tre spørgsmål, men jeg skylder tinget at oplyse, at der blev almindeligt røre og bevægelse og glæde nede på bænken, hvor der sad lutter

gamle og invalide mennesker, som jo må leve af aldersrenten. På mit partis vegne var det ikke vanskeligt for mig at svare det ærede medlem; jeg udtalte naturligvis min undren over, at det ærede medlem ikke i foråret sammen med sit parti havde stemt for at forhøje renten med de 200 og 300 kr. til de enlige og ægteparrene, således som mit parti foreslog det dengang. Men jeg ser jo på det ligesom andre: der er mere glæde i himlen over een synder, som omvender sig, end over de 99, som ikke har omvendelse behov. Jeg kunne straks på mit partis vegne erklære, at mit parti med fuld aktivitet og al den energi, vi kan udvise, ville sætte ind for at gennemføre sådanne forslag på alle de tre områder.

Den radikale repræsentant lovede det samme, ansigt til ansigt med de gamle og invaliderne.

Når nu en så fremtrædende repræsentant som det ærede medlem fru Edel Saunte, der efter sigende oven i købet skal have haft mulighed for at få en ministerpost, stiller sådanne spørgsmål, ansigt til ansigt med rentemodtagerne, må det vel betyde, at der er en vis alvor i tingene. Det kan vel ikke bare være udtryk for, at man siger noget stort på vælgermøderne, og så falder man ned, når man kommer ind i det høje ting.

Sagen er jo den, at dersom det er rigtigt, at radikale og socialdemokrater, således som de gav udtryk for på dette møde, er enige om, at tiden er inde til at tage fat på en ændring af forskelsbehandlingen af rentemodtagerne i de tre kommunegrupper, samtidig med at vi kommunister — det har vi været i lang tid — er mere end villige til at medvirke dertil, er det ensbetydende med, at der i det høje ting er flertal for at gennemføre sådanne ændringer. Jeg må derfor sige til den højtærede minister, at jeg ser ingen grund til at trække mit forslag tilbage, som ministeren henstillede til mig; men jeg mener, at mit partis forslag må drøftes i udvalget, og at man bør forbedre det forslag, der er fremsat af regeringen, således at man handler i overensstemmelse med de syns-